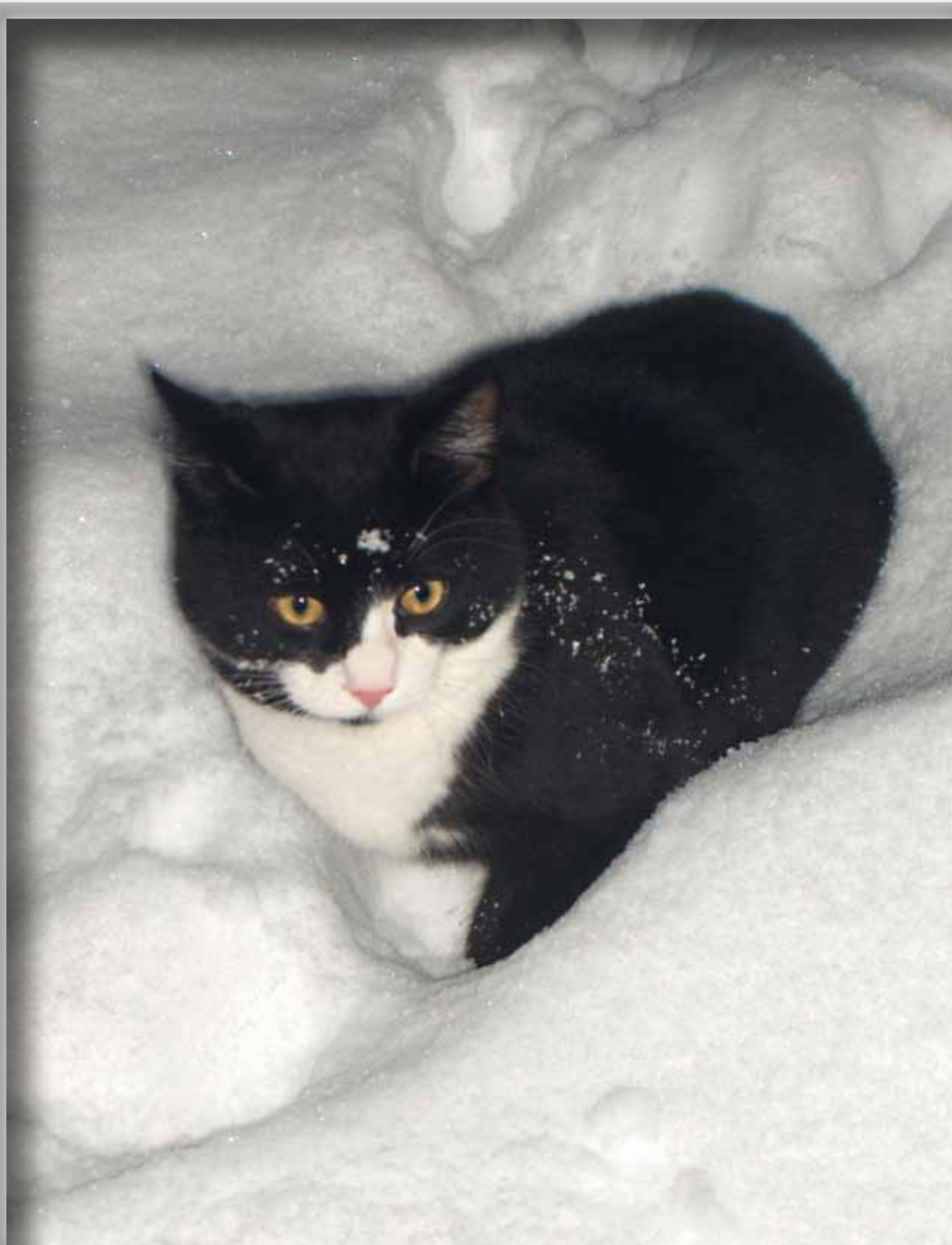

Plari

Helsingin Eteläpohjalaiset ry:n
jäsenlehti 1-2011

”Ainako vaan lunta?” näyttää Vincent ajattelevan. Kuva: Sabrian Norlamo

Katastrofeja

Kuljemme näinä aikoina erilaisista katastrofeista toiseen. Japanin maanjäristys ja ydinvoimalaonnettomuus olivat taas yksi osoitus ihmisen voimattomuudesta silloin, kun luonnonvoimat jylläävät. Vaikka katastrofi tapahtui Japanissa asti ja meitä rauhoiteltiin tapahtuman kaukaisuudella, luin kuitenkin lehdestä, että jonkun verran ydinsäteilyä on havaittu Suomessakin. Ei auta edes sekään, että Suomen ydinvoimaloiden sanotaan olevan hyvässä kunnossa.

Viimeiset vuodet ja varsinkin kuu-kaudet olen itsekin ollut täystyöllistetty minusta katastrofista tuntuvan asian kanssa, joka ei tietenkään ole verrattavissa Japanin katastrofiin. Sain vuoden 2007 eduskuntavaalien aikana selville ja myös dokumentoidusti paljastin, että vaalijärjestelmässämme on vilpinmentävä aukko, jota valtakunnassa hyödynnetään häpeämättömästi. Se asettaa suomalaisten demokratian kyseenalai-

seksi. Äänestäminen on tärkeää, mutta ei auta, jos demokratia ei toimi ja äänet systeemeissä monella tavalla ohjataan väärin. YLEn MOT teki 31.1. tutkimusteni perusteella pakon edessä asiasta lievän ja siloitellun ohjelman. Saamme nyt myös ensi kertaa vaalitarkkailun Suomeen. Se ei kuitenkaan ole tarpeeksi estämään vilppiä. Olen esittänyt korjaustoimenpiteet, jotka estäisivät vilpin kaikissa vaalien vaiheissa. Ne on mahdollista tehdä ilman lainmuutoksia ja lisäkustannuksia, jos vain on tahtoa. Asia on onneksi vireillä Korkeimmassa hallinto-oikeudessa. Tavallisen kansan tietoisuudesta asia vaietaan pelottavan tehokkaasti, ihan kuin totuutta pidettäisiin panttivankina.

Olisikohan mitään tietä päästä tästä ainaisen talouskasvun ja vallan odotuksessa kamppailevan yhteiskunnan kierteestä onnellisempaan elämään? Etteivät yhteiskunnan rakentajat aina

laittaisi talouskasvun ja vallan tarpeita ihmisarvon edelle. Pohjatonkaan talouskasvu ja valta ei tuo onnellisuutta ihmiskuntaan. Sitä tuo enemmänkin juuri päinvastainen toiminta, tyytyminen vähempään, toisten hyväksi toimiminen ja ihmisarvon kunnioittaminen. Toivotaan ja rukoillaan, että Japanikin selviäisi katastrofista ja ihmiset suuren menetyksen ja surun keskellä löytäisivät uutta toivoa elämäänsä.

Vuosikokouksemme on 6.4.2011 klo 17.30 Kampin palvelukeskuksessa. Sinne mahtuisi aina vähän enemmänkin väkeä. Tervetuloa kokoukseen – kahvitarjoilukin järjestetään kuten aina.

Terttu Savola
päätoimittaja

RIVITALOHUONEISTOJA ESIM. LOMA-ASUNNOIKSI

Pellonpääntie 12, ÄHTÄRI ENNAKKOMARKKINOINTI

Haaveiletko asunnosta järven rannalla? Ouluveden äärellä, Pellonpääntien päässä on 3266 m²:n tontti, jolle rakennetaan kaksi rivitaloa. Kaikista asunnoista järvinäköala. Asunnoissa alakerran tilojen lisäksi parvikerros jossa mm. makuuhuone ja varastotilaa. Asunnoilla on erillinen ulkovarasto sis.käynnin yhteydessä. Autokatospaikat 6kpl myydään erillisinä osakkeina. Yhtiöllä on mahdollisuus rakentaa rantsauna, rannassa on uintimahdollisuus. Lämmitys kaukolämmöllä vesikiertoisena lattialämmityksenä. Koneellinen ilmanvaihto LTO:lla. Lämmitys, vesi ja sähkö mitt. mukaan. Asunnoissa on takkavaraukset. Arvioitu valmistuminen 11/2011.

TERVETULOVA VARAAMAAN OMASI!

3kpl	2h+k+s	69m ²	VH: 164000 €	MH: 82400 €
3kpl	3h+k+s	83m ³	VH: 179000 €	MH: 85400 €

Rakentaja: Rakennusliike Timo Nyssölä Oy
RS-pankki: Ähtärin Osuuspankki
Lisätietoja: Anne Mäkelä, Kiinteistönvälittäjä LKV
Gsm 040-5265604 anne.m.makela@op.fi

Suomenselän OP-Kiinteistökeskus Oy Lkv
Ostolantie 15, 63700 ÄHTÄRI

Helsingin Eteläpohjalaiset ry:n vuosikokous

Kampin palvelukeskuksessa,
Salomonkatu 21 B, 00100 Helsinki
keskiviikkona 6.4.2011 klo 17.30

Esillä sääntömääräiset asiat

Kahvitarjoilu
Tervetuloa!

Helsingin Eteläpohjalaiset ry
Hallitus

Juhani Lautamaja suositteli Matkamessuilla:

Meillä on tarjontaa rantuillekin vieraille

Moni matkamessuvieras pysähtyi juttelemaan Härmän kuntokeskuksen annista Juhani Lautamajan kanssa.

Helsingin Matkamessuilla oli myös vahva pohjalainen edustus. Kotimaan-osaston näkyvimpinä osastoina oli Seinäjoen seutu osuvalla otsikolla Komia ja Kokkolan tulevan kesän asuntomesut. Moni messivieras pysähtyi myös Härmän kylpylän messuosastolle, jossa keskuksen annista kertoi myynti neuvottelija **Juhani Lautamaja**.

- Meillä menee Härmän kylpylässä hienosti. Keväällä valmistuu uusi laajennusosa ja vanha osa on parhaillaan remontoitavana. Kaikki on tehty sekä perheille että aikuiseen makuun. Keskus on valmis vastaanottamaan mm. kuntoumarit ja vesijuoksijat eli tarjolla on asioita, jotka ovat meiltä aikaisemmin puuttuneet.

Juhani Lautamaja toivottaa kylpylään tervetulleeksi myös Helsingin työn

stressaamat pohjalaisporukat, jotka voivat mennä kylpylään sekä käymään että olemaan. Perheet voivat viettää siellä kokonaisia viikonloppuja.

Kylpylähotellissa on 150 huonetta. Kylpyosaston ja kuntosalon lisäksi on liikuntapalveluja ja kokoustilat ja vapaa-ajanpalvelut. Ravintolaa Juhani Lautamaja suosittelee rantuillekin ruokavieraille, sillä hän takaa että ruoka on maittavaa, terveellistä ja pääosin lähiruokaa.

Kelpaa helsinkiläisillekin

Parhaimmillaan kylpylässä on vieraita passaamassa 150 työntekijää. Kylpylän tulevaisuus näyttää erityisen valoisalta kuntoutettavien asiakkaiden osalta. Työelämässä olevien ihmisten kuntoutus

edustaa jo puolta koko kylpylän toiminnasta. Toinen puoli on virkistyslomalaisia. Esimerkiksi Helsingin kaupungin henkilöstö käy Härmässä kuntoutumassa.

Tulukaa kattomahan jossetä usko

Juhani Lautamajan työ koskee pääosin varttuneen väen ryhmämatkailua. Härmästä pidetään yhteyksiä mm. Kansaneläkelaitokseen, Valtionkonttoriin, vakuutusyhtiöihin, eri järjestöihin, sairaaloihin, terveyskeskuksiin ja työterveyspalveluihin.

- Kuntoutus on tämän päivän ja tulevaisuuden juttu, niin uskoo moni ja siihen uskomme Härmässä. Myös ravitsemusasioissa tapahtuu vielä paljon jo nyt ja erityisesti tulevaisuudessa. Siinä olemme kärjen tuntumassa, tulukaa vaikka kattomaha, Lautamaja vakuuttaa.

Häntäpästä kärkeen

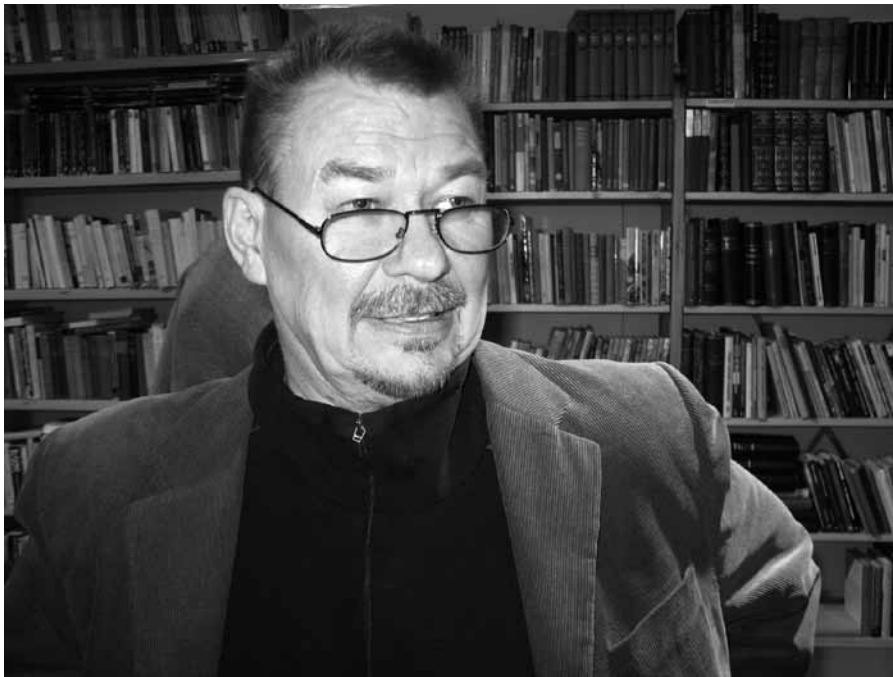
Juhani Lautamaja on havainnut, että ihmisille on yhä tärkeämpää, miten ruoka on tuotettu, ravinnon luonnonmukaisuus ja ekologisuus. Myös terve solakkuus kiinnostaa.

Tutkimuksin on osoitettu, että Suomessa hoidetaan ihmisten ylipainoa EU-maiden häntäpäässä. Asian korjaamisessa on luvassa toimia, johon Härmässäkin halutaan osallistua.

Härmän kuntokeskus on perustettu 27 vuotta sitten sotaveteraanien kuntoutusta varten. Laitos on kutienkin nyt ja jatkossa tarpeellinen, vaikka veteraaneja ei enää juuri ole.

Hilikka Kotkamaa

Pekka Mannisen kirja *Peili* sijoittuu Kokkolan saaristoon

Trullögrundet on tässä Peili-romaanissa allegorinen paikka, kuten Kiimakangas on esikoisromaanissani. Päähenkilö Mirjam pakenee luodolle ja yrittää luoda siellä oman maailmansa, missä hän olisi vapaa tuttavien ja sukulaisten syyllistämisestä ja painostuksesta, Pekka Manninen kertoo juuri ilmestyneestä kirjastaan.

Trullögrundet on mielen maisema

Kokkolan saaristossa, turistien tuntemaan historiallisen majakkasaaren Tankkarin takana on karu luoto Trullögrundet. Luodolla on hylätty majakka ja vanhoja lampaiden laidunmaita. Siinä ympäristössä tapahtuu kertoo **Pekka Mannisen** tuore kirja *Peili* (Wsoy,2011). Mannisen edellinen Laihian seudulle sijoitettu kirja *Kiimakangas* sai kiittävän vastaanoton.

Spirituaalista pelkoa

Pekka Mannisen kirjan päähenkilö on Mirjam. Nuori nainen haluaa hypätä ulos oravanpyörästä, joka tuottaa hänelle vain tuskaa. Hän pakenee erakoksi

kivisen saaren autioiksi jätettyyn majakkaan. Miten hän päätyi tällaiseen ratkaisuun?

- Mirjam kokee itsensä hylätyksi. Hän ajautuu syvään hengelliseen häntään, hänen lapsuutensa usko joutuu äärimmäiselle koetukselle ja yhtäkkiä hän huomaa olevansa yksin. Hänen yksinäisyytensä ei ole tavallista arjen yksinäisyyttä, vaan spirituaalista pelkoa, että hänen jumalansa on hyljännyt hänet ja hänen siunaamattoman lapsensa, Manninen kuvaa kirjansa päähenkilöä.

Peili tahdon vapaudesta

Mannisen kirja ottaa voimakkaasti kantaa naisen itsemääräämisoikeuteen, omaan ruumiiseen ja mieleen. Kuka

esimerkiksi määrää, saako nainen pitää vastassa kasvavan lapsen, vai voiko joku ulkopuolinen tehdä päätöksen abortista.

- Tässä kirjassa lähdän siitä, mitä tapahtuu, kun ihminen luopuu omasta identiteetistään ja tahdon vapaudesta. Mirjam yrittää eheyttää särkynyttä sieluparkaansa eikä löydä siihen tietä. Hän tekee virheellisen ratkaisun, erakoitumisen. Kirjan nimi, *Peili*, tarkoittaa yhteiskuntaa. Ihminen näkee itsensä ”peilistä”, lähimmäisten kautta. Ilman tätä ”peiliä” ihminen on yksin, hän ei löydä itsensä kuvajaista. Kun Mirjam luopuu ”peilistä”, hän ajautuu tielle, joka ei voi päättyä onnellisesti.

Mirjamin pakopaikka ja kirjan tapahtumien näyttämö on maaginen Trullögrundetin saari, joka näyttäytyy tarinassa sekä idyllinä että uhkana.

- Trullögrundet on tässä romaanissa allegorinen paikka, kuten Kiimakangas on esikoisromaanissani. Mirjam pakenee luodolle ja yrittää luoda siellä oman maailmansa, missä hän olisi vapaa tuttavien ja sukulaisten syyllistämisestä ja painostuksesta, Manninen kertoo.

Mahdollisuus kauhuun

Pekka Manninen valitsi kirjansa tapahtumien ympäristöksi Kokkolan saariston sattumalta. Hän löysi alueen rannikolta sopivia autioita majakoita ja törmäsi sopivasti Trullögrundetiin.

- Trullögrundet oli täsmälleen etsimäni. Olisin myös voinut sijoittaa tapahtumat ihan mihin tahansa, vaikka Amerikkaan. Tai keksiä tapahtumapaikan itse. Mutta Kokkolan edustan merellinen ympäristö antoi mahdollisuuksia kauhu- tai jännityskertomuksen muodolle. Myös Harrbådanin legendat kiehtoivat ja tukivat valintaani. Todellinen paikka osoittautui kuitenkin inspiroivimmaksi ympäristöksi intensiivisille tapahtumille.

Saari kuin kapitalismi

Saari on kirjassa eräänlainen romaanihenkilö, jossa tunnelmia voi kuvata säiden vaihtelulla. Saarella tuntuu ihoa myöten niin hautova helle kuin repivä myrsky. Saarella tiivistyy myös ihmisen halua paeta ja se, ettei maailmaa ei yksinkertaisesti pääse karkuun. Paetut asiat tulevat kyllä asumattomalle saarellekin niin mielessä kuin konkreettisesti veneelläkin.

- Joo, on se niin. Globaali kapitalismi ulottaa lonkeronsa perimmäiseenkin kylään. Trullögrundet oli 1950-luvulla Rödsöläisten yhteislaidun. Yhteisomistus päättyi lopulta, kun venetsialaisjuhlijat ilmoittavat ostaneensa koko saaren. Venetsialaisjuhlien brutaalit kuvat kertovat nykykapitalismin häikäilemättömyydestä ja pidäkkeettömyydestä. Emme tarvitse kauhukertomuksia; todellisuus on jo sinänsä tarpeeksi kauhea, Manninen pohtii.

Epätoivoisia kysymyksiä

Ahdas uskonnollinen kivistys ja sen aiheuttamat painolastit eivät ole toki vain pohjalainen ilmiö, vaikka sitäkin ne ovat, vaan jo uutisia katsoessa huomaa

miten kiivaasti tätä kamppailua käydään ympäri maailmaa.

- Uskonnollinen fundamentalismi ei tässä kirjassani kykene huojentamaan Mirjamin hengellistä hätää. Kaikki tahot näyttävät käyttävän uskontoa keppihevosenaan. Mirjam huomaa, että mikään hengellinen suunta ei halua vastata hänen epätoivoiseen kysymykseensä. Häneltä riistetään lapsuuden usko Kristukseen. Ja kun Mirjamilla ei ole muuta moraalista koodia, hän eksyy.

Kukaan ei kannu vastuuta

Pohjanmaan saaristossa kun ollaan, sopii kuvaan venetsialaiset. Manninen on huomannut, että Venetsialaisperinteessä on hauskat, mutta irvokkaatkin piirteensä. Samaahan sanotaan myös juhannusjuhlista, taiteiden yöstä, vappusta, pikkujouluista jne.

- Venetsialaisjuhilla on kirjassani se tehtävä, että Trullögrundetille saapuvat juhlijat peittävät kasvonsa. Näin he edustavat jotakin yleisempää kuin omaa henkilökohtaista itseään. He edustavat nyky-yhteiskuntaa, sen vallanpitäjiä, jotka kätkeytyvät erilaisten naamioiden taakse: osakkeenomistajuuden, poliitikojen, pankinjohtajuuden. Yhteiskun-

nassa tehdään ratkaisuja, joista kukaan ei näköjään koskaan ole vastuussa mistään. Kun sadat tuhannet ihmiset syönsään kurjuuteen, ns. päättäjät vain levittelevät käsiään: ”En minä ainakaan...”.

Komiikka ei synny väkisin

Mannisen edellinen kirja *Kiimakangas* oli varsin poliittinen. Poliitikka ja sen ympärille nivoutuva ironia on selvästi vahvuutesi. Mitä sille rintamalle kuuluu? Onko jotain sellaista odotettavissa. - Satiiri oli Kiimakankaassa luonteva tyyliratkaisu. Peilissä ei ole kuin yksi kohtaus, jossa on humoristinen vivahde. Ironia ja satiiri syntyvät aiheesta, jos ovat syntyäkseen. Uusi romaanini *Soittorasja* on kunnianhimoinen yritys kertoa parodinen elämäkerta, joka samanaikaisesti olisi myös elämäkertojen parodia. Väkisin pakotettu komediallisuus kääntyy itseään vastaan, muuttuu Hollywood-sarjojen valmiiksinauretuksi naaman vääntelyksi, Manninen muistuttaa.

Hilkka Kotkamaa, teksti
Anni Kotkamaa, kuva

Helsinkiläinen!

Jos haluat altruistin, eli muitakin kuin vain itseään ajattelevan kansanedustajan, ehdokkaasi on

Terttu Savola
209
Helsinki

P.S. Äänestä vasta varsinaisena vaalipäivänä 17.4., sillä ennakoöäniä ei tarvittaessakaan pystytä tarkistamaan jälkikäteen

Ilmoituksen maksaa Terttu Savola

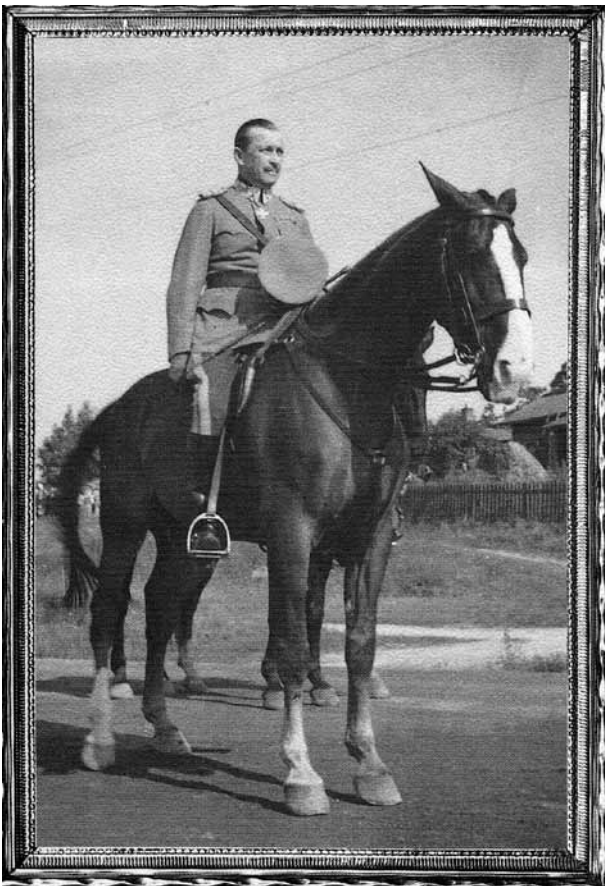
Helsingin
Eteläpohjalaisten
adresseja, rintamerkkejä,
solmioneuloja ja pinssejä

voit ostaa tilaisuusistamme tai soittamalla Ritva Viitamäki (09) 724 4418 tai 040-9118568.

Lyhennelmä esitelmästä 28.1.2011.

MARSALKKA MANNERHEIMIN ELÄMÄN VIIMEISET VAIHEET JA "KOTIINPALUU"

Marsalkka Mannerheimin kuolemasta tulee varhain perjantaina 28.1. kuluneeksi 60 vuotta.

Mannerheim viimeisen ratsunsa Käthyn selässä suurten sotaharjoitusten päätöshartaudessa Kannaksella -39

Mannerheim saavutti huomattavan korkean iän, yli 83 vuotta ottaen huomioon hänen elämänsä niin henkisesti kuin fyysisestikin raskaat vuosikymmenensä. Mannerheim oli pyrkinyt pitämään huolta terveydestään koko elämänsä ajan. Samoin on varmasti osuutensa myös sillä että hänellä itselläänkin oli luja "sielunvoima" mitä hän kuvaa hyvän johtajan tärkeimmäksi ominaisuudeksi. Periksi ei anneta.

Mannerheim kiehtoo edelleenkin suomalaisia niin henkilönä kuin elämäntyönsäkin takia. Hänet valittiin muutama vuosi sitten "kansanäänestyksessä" suurimaksi suomalaiseksi, vaikka suuri osa suomalaisia ei itse enää ole elänyt hänen kanssaan samoja vuosia.

Mannerheimin kuoleman 60-vuotismuistoa vietetään maassamme monilla paikkakunnilla ja näkyvästi myös valtakunnallisesti.

Seinäjoella laskevat 28.1. klo 12.00 yhteisen havuseppeleen Mannerheimin patsaalle Seinäjoen Sotilaspiirin Kilta ja Marsalkka Mannerheimin Perinnesseura. Suojeluskunta- ja Lotta Svärd-museolla on kuuluttavissa Juha Levosen esitelmä " Marsalkka Mannerheimin elämän viimeiset vaiheet ja "kotiinpaluu".

Mannerheimin viimeiset vuodet.

Mannerheim valittiin poikkeuslailla maamme presidentiksi 4.8.1944 jotta maa rauhaan ainoana henkilönä, jolla siihen uskottiin olevan mahdollisuudet. Siinä tehtävässään hän onnistuikin, vaikka terveyden

tilan takia presidentin tehtävien hoito sittemmin vaikeutuikin. Mannerheim luopui presidentin tehtävistään 4.3.1946 terveydellisistä syistä.

Mannerheim saa hoidettua terveytensä paremmaksi ja paneutuu innolla kehittämään ostamaansa Kirkiniemen kartanoa Lohjalla. Vuosi 1947 oli Mannerheimille kaikin puolin suotuisa; kesä oli "intiaanikesä", mikä teki hyvää hänen terveydelleen. Samoin kartanossa vieraili mieluisa vieras; kreivitär Gertrud d'Arco (o.s. Wallenberg), joka oli Mannerheimille kaikkein läheisin henkilö viimeiset vuodet. He jopa suunnittelivat myöhemmin yhteistä kotiakin akselille Sveitsi- Monaco- Ranska (Nizza).

Lääkärit suosittelivat Mannerheimille terveydellistä syistä muuttoa Suomesta Sveitsiin. Hän asettuikin asumaan Montreauxissa sijaitsevaan yksityiseen Val-Montin parantolaan, missä täyshoidon lisäksi sai yksinkertaisia hoitoja ja lääkäripalveluja. Mannerheim ihastui paikkaan ja sen maisemiin. Kreivitär vieraili usein Val-Montissa.

Mannerheim käytti Sveitsin aikaansa muistelmiensa tekoon. Kun hän ei jaksanut itse enää kaikkea kirjoittaa, tehtävään pestattiin hänen kaksi sotajan läheistä luottoupseeriaan; kenraali Heinrichs sekä eversti Paasonen. Muistelmista tuli sittemmin merkittävä kansainvälinen ja tietenkin myös kansallinen historiategos.

Kansalaisvelvollisuutta täyttämässä

Mannerheimia ei tunnettu suurena demokratian kannattajana, eikä hän sitä itse edes väitä olleensakaan. Hän oli oppinut kuitenkin Venäjän armeijassa palvellessaan lojaliteetin merkityksen.

Tunnettu valokuva Mannerheimista. M oli tarkka julkaistavista kuvistaan. Tässäkin kuvassa on haluttu viestiä että ylipäällikkö on määrätietoinen ja hän uskoo tulevaisuuteen. Kuvassa on onnistuttu ja M. piti tästä kuvasta ja käytti sitä usein kiitoskuvana omakätisellä tekstillä varustettuna.

Itse hän oli vannonut uskollisuuttaan Venäjän keisarille, Nikolai II:lle ja lupauksensa hän pitikin vallankumoukseen ja keisarin vallasta suistamiseen asti.

Huolimatta lentokammostaan hän otti osaa Suomessa pidettäviin vaaleihin lentämällä Sveitsistä Suomeen pelkästään äänestämään. Hän äänesti sekä vuoden 1948 eduskuntavaaleissa että vuoden 1950 presidentinvaaleissa. Viime mainitun käynnin jälkeen hän kävi-kin Suomessa enää vain kerran syksyllä -50 ennen ”viimeistä kotipaluuutaan”. Hän sairastui Suomessa terveydelleen aika kohtalokkain seurauksin.

Viimeinen iltahuuto ja dramatiikkaa.

Mannerheimin terveys alkoi heiketä 1950 vuoden lopulla. Häntä vaivannut vatsahaava oli leikattu jo useita kertoja. Tämä vaiva seurannaisineen alkoi raskittaa häntä entistä pahemmin. Tammi-kuussa -51 hänet joudutaan siirtämään Val-Montista kantonin aluesairaalaan Lausanneen, missä hänet sitten leikataan 24.1.51. Hoitotoimenpiteet eivät kuitenkaan enää auta, vaan Mannerheim

Mannerheimin arkkua vartioivat sveitsiläiset upseerit Lausannen sairaalassa ennen vainajan noutoa Suomeen.

menehtyy myöhään yöllä Sveitsin aikaa 27.1. Suomessa kellot näyttävät jo aikaa 28.1. klo 00.30 eli dramaattisesti Suomen Vapaussodan virallisen alkamisen päivämäärää. Mannerheim oli tuona päivänä v. 1918 antanut määräyksen aloittaa venäläisten varuskuntien aseistariisumisen Pohjanmaalla.

Suomessa käynnistyy kiireinen viikko.

Mannerheimin kuolinviesti saapuu Suomeen sunnuntaina 28.1. Hallitus käynnistää vainajan hautaustoimenpiteiden suunnittelun. Aikaa jää vain viikko, hautajaiset tullaan pitämään seuraavana sunnuntaina 4.2. Ensimmäinen päätös on, että Mannerheimille järjestetään valtiolliset hautajaiset.

Vainaja on myös tuotava Suomeen ja sitä varten varataan Aero Oy:n lentokone suruvarusteineen sekä lentohenkilökunnan lisäksi määrätään kenraalit K. Tapola ja A. Puroma ikimuistoiseen noutotehtävään. Lento on perillä Genevessä illalla tiistaina 30.1. Lentokone on tyyppiä DC 3 (Dakota) ja lempinimi juuri tälle yksilölle osuva ”Kyytipoika”.

Mittavat muistoseremoniat Sveitsissä

Mannerheimin arkku on avoimena esillä Lausannen sairaalan kappelissa sveitsiläisten upseerien vartioimana. Yli 10.000 henkilöä käy osoittamassa kunnioitustaan Mannerheimille, mikä kertoo hänen tunnettavuudestaan ja arvostuksestaan maailmalla. Mannerheim oli maailmalla tunnetuimpia suomalaisia ja on sitä edelleen tänäkin päivänä. Hän oli todellinen kosmopoliitti.

Kenraalit laskevat saapuessaan Mannerheimin arkulle tervehdyksenä Suomesta vakoisia kukkia, Marsalkan sauvan, kunniameikan ja turkispäähineen. Arkku verhoillaan kielekkeisellä Suomen sotapullalla.

Vainajan arkku siirretään Geneven lentokentälle keskiviikkona 31.1. juhollisin menoin. Saattueessa on mukana myös Mannerheimin nuorempi tytär Sophie, joka oli ehtinyt paikalle Pariisista pian isänsä kuoleman jälkeen.

Mannerheim kotimaan kamaralla

Mannerheimia kuljettanut lentokone saapuu Suomeen Malmössä tehdyn yöpymisen jälkeen iltapäivällä torstaina 1.2.

Malmin lentokentällä kenraalit kantavat arkun havunoksin koristeltua kunniakujaa pitkin odottavaan autoon. Arkku kuljetetaan Helsingin keskustaan Suurkirkkoon, missä se on yleisön nähtävillä hautajaispäivään saakka.

Suurkirkossa käy kymmeniätuhansia ihmisiä jättämässä viimeiset jäähyväisensä Marsalkalleen.

Kukkatervehdyksiä joudutaan koko ajan toimittamaan tilanahtauden takia lähialueen sairaaloihin tervehdyksenä potilaille.

Mannerheimin siunaustilaisuus 4.2.

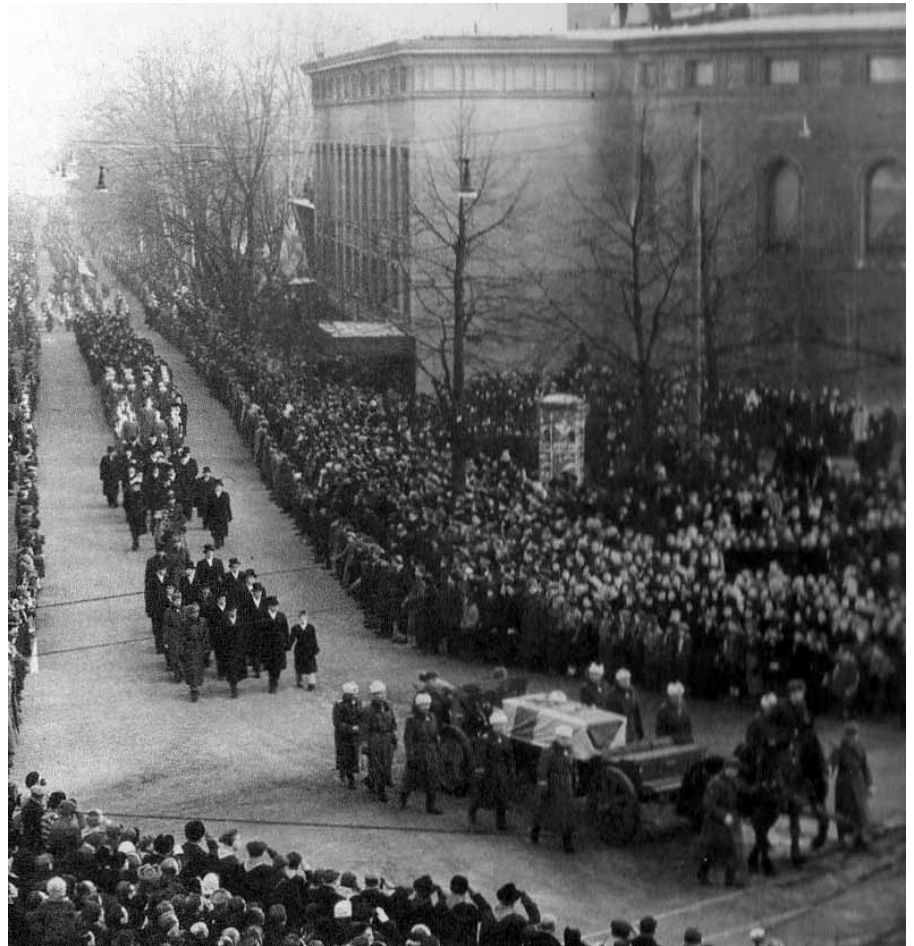
Tilanahtauden takia siunaustilaisuuten jaetaan pääsyliput. Kirkon ulkopuolella on valtaisa määrä kansaa. Ruumissaattoa lasketaan seuranneen saattoreitin varrella yli 100.000 henkeä, mikä kertoo tähän astisen historiamme suurimmasta hautajaistilaisuudesta.

Siunauksen suorittaa piispa Bonsdorf. Eduskunnan puhemies K.A.Fagerholm pitää kauniin muistopuheen, missä hän antaa Mannerheimille tunnustusta myös v. 1918 punavankien kohtelusta.

Ainoan kukkalaitteen tilaisuudessa laski presidentti Paasikivi.

Kirkossa soi Kuulan surumarssi kenraalien kantaessa arkkua ulos kirkosta. Ulkona kuultiin Narvan marssi. Arkku asetettiin hevosten vetämälle tykkilavetille ja surusaatto lähti hiljaa kulkemaan läpi Helsingin Hietaniemen sankarihautausmaalle. Marski haudattiin kaatuneiden aseveljiensä keskelle, vaikka hän itse ei ollutkaan kaatunut taisteluissa. Tähän ratkaisuun oli päädytty koska Mannerheimilla ei ollut yhteistä sukuhautaa Helsingissä.

Useiden järjestöjen osallistuttua hautajaiskulkueeseen Mannerheimin arkun kantoivat hautapaikalle Mannerheimin ritarit. Arkun painuessa haudan uumeniin kuultiin vainajan toivomuk-

Mannerheimin surusaatto P-Esplanadilla. Hautajaisiin on arvioitu osallistuneen jopa yli 100.000 henkeä, lähinnä katujen varsilla lähes 4 km:n matkalle Suurkirkosta Hietaniemeen.

sesta vielä ”Vanhan kaartin marssi”. Samalla kajahtivat marsalkan arvolle kuuluvat 19 tykinlaukausta. Mannerheim ei ollut halunnut että hänelle ammutaan presidentin arvoa vastaavat 21 laukausta.

Eversti Pekka Jokipaltio määräsi ohjesäännöistä poiketen Santahaminan rannikkotykistölle ”kovat piippuun”. ”Suomen Marsalkalle ei ammuta paukukanoksia”.

Hautajaisiin liittyy myös toinenkin erikoinen tapaus. Mannerheim oli käynyt v. 1949 Ypäjällä hevoshoitokoulussa tervehtimässä viimeistä ratsuaan ”Kättyä”. Hän oli kertonut johtajalle, evl. Lars Rönnqvistille epäsuorasti, että sotapäällikkö haluaa aina ratsunsa saatavan häntä hautakummulle asti. Kun hautajaispäivä tuli, Rönnqvist tuotti viimeisillään olevan, kantavan Käthyn

Helsinkiin hautajaistoimikunnan antamatta lupaa sijoittaa ratsu saattueeseen. Käthy otettiin kuitenkin mukaan heti Senaatintorilla saattueen loppuun ja se saattoi isäntäänsä aina Arkadiankadulle saakka. Niin oli Rönnqvist täyttänyt korkealle sodanajan esimiehelleen antamansa hiljaisen lupauksen.

Kunniavartio jäi paikalle. Vielä myöhään yöhön vaelsi paikalle lähes katkeamattomana nauhana kansalaisia jättämään tervehdyksensä.

Kansan rakastama marsalkka, presidentti, vapaaherra Carl Gustaf Emil Mannerheim oli saatettu viimeiseen leposijaansa.

Pirkko Lindberg teki lapsuutensa hotellista kaunokirjallisuutta

*Tinkan adoptioäiti oli topakka nainen, joka nosti rähjäisen vaasalaishotellin menestyväksi hotelliksi sodasta toipuvassa Suomessa. Tytär kasvoi siinä sivussa aikuiseksi, hotellin henkilökunnan ja heidän tarinoidensa keskellä. Pirkko Lindberg kertoo kirjassaan *Hotelli Kaipaus* oman elämänsä tarinan, mutta kaunokirjallisessa muodossa mielikuvituksen tuotteena. Ihmiskohtaloita ja historiallisia tapahtumia Pirkko Lindberg on pujotellut romaanin tarinoiden kudelman.*

Vaasa, Kokkola ja Tupakka-kaupunki

Tinka-tytön koti on hotelli. Koulussa kaikki tietävät sen. Kaikki tietävät myös, että Tinka on adoptoitu. Vanhemmistaan tyttö ei tiedä muuta kuin oman mielikuvituksessa luomansa kuvan, jossa isä on Usva ja äiti Utu. *Czarda Komia* adoptoi viipurilaisesta lastenkodista tämän löytölapsen, takkutukkaisen räkänenän, jonka pikku kropassa on selvät riisitaudin merkit. Onko yksinäisen ihmisen viisasta ottaa tyttöä raasua, mutta minkäs sille mahtoi kun tyttö hyräili niin sydäntä särkevästi? Enää ei yli viisikymppiselle yksinäiselle naiselle adoptiolasta annettaisi, mutta sodan jälkeen heitä tyrkytettiin kaikille halukkaille, kun orpokodit pullistelivat lapsia.

Tällä tarinalla alkaa **Pirkko Lindbergin** kirja *Hotelli kaipaus* (Schildts). Se kertoo adoptiolapsen ja hänen perheensä tarinan. Tapahtumat sijoittuvat Vaasaan, josta adoptioäiti osti hotellin. Tinkan lempihuone on 29, silloin kun se on vapaa. Mutta mitä tehdä kun hotelli on täynnä ja hänen huoneessaan asuu tupakalta haiseva kauppamatkustaja? Silloin tyttö nukkuu Grete-tädin työtuolissa vierellään Czarda-äiti, joka nukkuu kylpyammeessa. Maksava asiakas meni kaiken edelle.

Tarua ja totta

- Kirjan perusrakenne on omasta elämästäni, mutta toki kirja on romaani, ei dokumentti. On totta, että vaasalainen hotelli oli seitsemän vuotta kotini ja

äitini oli siellä johtajana. En ole kuitenkaan Viipurista enkä löytölapsi, vaan virallisesti adoptoitu helsinkiläisestä lastenkodista. Henkilöt ja tapahtumat ovat toden ja tarun sekoitus.

Kirjan Czarda on Lindbergin oman voimakkaan, kiltin ja ahkeran adoptioäidin kuva. Häneen sopivat *Peppi Pitkätossun* sanat: ”Kun on oikein voimakas, on oltava oikein kiltti”.

- Kirjan hotellin henkilökunnassa on monia todellisia henkilöitä, joita muistan edelleen lämmöllä. Kun muutimme pois Vaasasta, he pyysivät etten unohtaisi heitä. En ole unohtanut, he ovat nyt kirjassani.

- Todellisen hotellin nimi oli Astor, kirjassa se on Waldorf. Meidän aikamme hotelli oli rähjäinen paikka, sodanjälkeisessä köyhässä Suomessa. Nykyinen Astor ei ole enää sama, vaan neljän tähden hieno hotelli. Asun siellä mielelläni, kun käyn Vaasassa, Lindberg kertoo.

Ei kenenkään sukua

Kirjan hotellissa asuva Tinka kärsi erilaisuudestaan. Lapsi haluaa samaa kuin kaveritkin, tavallisen kodin. Yllätyksekseen Tinka huomaa, että hänen hotellikotiaan arvostettiin, jopa kadehdittiin ja moni kaveri olisi vaihtanut äidin leipomat pullapitkot hotellin rapuvoileipiin, viininleikkeeseen ja aitoon kaviaariin.

- Eihän se ruoka oikein terveellistä ollut lapsen vatsalle, mutta asiakkaiden jämiähän me aina söimme.

Toinen ongelma oli suku. Mitä adoptiolapsi kertoo sukujuuristaan, kun paras ystävä *Ilsbet* kertoo että ”minun äitini oli sukua koko aateliskalenterille”.

Kurkistus menneeseen

- Hotelli on siinä mielessä hyvä koti, että ympärilläni oli aina ihmisiä. Äitiäni

pidettiin hyvänä ja oikeudenmukaisena johtajana ja minä sain nauttia siitä, että hotellissa vallitsi kaikkien kesken lämmin kotoisa henki. Äitini oli aloittanut tarjoilijana ja työväenluokan ihmisenä hän ymmärsi työväkeään.

Vaasan lisäksi kirjan näyttämönä Helsinki, Hanko, Kokkola ja Tupakka-kaupunki eli Pietarsaari. Myös Saksan Heidelbergissä pistäydytään. Kirjan tarina pistäytyy takaumin vuosisadan alun vuosikymmenille, Czardan menneisyyteen, rakkauksiin, suvun kohtaloihin ja Suomen kovakouraisesti kohdelleisiin sotavuosiin.

- Löysin äitini rakkauskirjeitä, joita hän oli saanut saksalaiselta sulhaseltaan vuoden 1918 tienoilla. Heidän kaunis, lyhyt ja surullinen tarina on myös kirjassani. Autenttinen aineisto antoi ajan kuvan siitä, miten nuoria ihmisiä kuoli ja miten sota leimasi heidän elämäänsä.

Muistojen viemää

- Kirjassa käyttämäni aineisto on pääosin muistinvaraista. Äitini kertoi paljon elämästään minulle ja tyttärilleni, mutta en tehnyt tietenkään muistiinpanoja. Olen myös jutellut vanhojen vaasalaisten kanssa, millaisena he muistavat Vaasan. Kaikkea olen käyttänyt kaunokirjallisina poimintoina, ei histori-

allisina dokumentteina. Uskon silti, että kirjastani löytyy paljon tunnistettavia sen ajan Vaasan tapahtumia ja tunnelmia, vaikka yksityiskohtia olen keksinyt omasta päästäni. Halusin kutsua kirjassa Vaasaa Vaasaksi vaikka aluksi ajattelin käyttää kaupungin vanhaa nimeä Nikolain kaupunki.

Vaasan tunnelmia ja historiaa

Czanda muistelee: ”Täällä Vaasassahan Marski sitten piti huolen, että venäläisten upseerien henki säästettiin, kun taas joukko vähäisempiä ryssiä ja muutama punainen vanki kuulemma raahattiin Karsarmilta Kaupunginselälle ja hukutettiin jäähän sahattuihin avantoihin. Ne olivat kauheita aikoja, mutta minä olin nuori ja elämänhaluinen...”

Pikkutyttöjen unelmana olivat hevoset, joilla Tinkakin sai ratsastaa ”Kyllä Vaasan ratsuväen pikkuiset jäänteet ne äkseeraavat tiukassa muodostelmassa Merenkulun jäällä, alla auringon puuteroiman taivaan, joka haipuu korkeaan ikuisuuteen.”

Vaasalaistunnelmia kuvaa hyvin sitaatti, jossa Tinka palaa luisteluretkeltään Valkeaan kaupunkiin, ”jonka yllä talviaurinko laskee hehkuva kuula, ja värjää koko maailman ruusunpunaiseksi, saa aikaan polttohautausroihin

Rantakadun varren ikkunoissa, tuomio-päivän tulen vankilalinnoituksen kalte-riräppänöissä, hirmuisen, verenpunaiset mutta kauttaaltaan verenpunaisen. Tinka... kapuaa punaposkisena ja kuivin silmin lumivallia ylös Kalasataman kohdalla, missä piisuu luistimensa kumolleen käännetyllä ruuhella istuen.”

Lopulta Czarda luopuu hotellista ja muuttaa pois. Tinkan lapsuus on ohi, mutta nuori neiti tietää, ettei hän voi koskaan unohtaa että ”hänellä oli koti mehiläiskennossa, jossa on monia kultaisia huoneita. Tinka tuntee rajua ikävää, hän haluaisi jäädä sinne ikiajoksi”

Työläs ja hauska työ

- Kirja oli työläs kirjoittaa, koska halusin sanoa sillä niin paljon. Aihe on muhinnut mielessäni yli kymmenen vuotta, mutta aktiivista kirjoittamista se vaati kolme vuotta. Halusin kuitenkin tehdä kirjan perusteellisesti, koska se on rakkaudentunnustukseni adoptioäidilleni, adoptioperheelleni, Vaasalle, hotellille ja niille työväenluokan ihmisille, jotka saivat kokea paljon surua ja vastusta, mutta jotka pystypäin rakensivat tämän maan, Pirkko Lindberg kertoo.

Hilkka Kotkamaa, teksti
Anni Kotkamaa, kuva

Liityn Helsingin Eteläpohjalaisiin jäseneksi

Nimi: _____

Osoite: _____

Sähköposti: _____

Puhelin: _____

Syntymäaika: _____ -paikka: _____

Päivämäärä ja allekirjoitus: ____/____/____

Liityn Helsingin Eteläpohjalaisiin jäseneksi

Nimi: _____

Osoite: _____

Sähköposti: _____

Puhelin: _____

Syntymäaika: _____ -paikka: _____

Päivämäärä ja allekirjoitus: ____/____/____

Lähetä liittymislomake osoitteella:
Kirsti Kymäläinen, Viirintie 8, 01800 Klaukkala.
Liittymisen jälkeen saat viitteellisen pankkisiirtolomakkeen.
Vuosisäännön maksu 12 € Alinajäsenmaksu 180 €
Liittymisen myös nettissä: www.helsingin-etelapohjalaiset.fi

Lähetä liittymislomake osoitteella:
Kirsti Kymäläinen, Viirintie 8, 01800 Klaukkala.
Liittymisen jälkeen saat viitteellisen pankkisiirtolomakkeen.
Vuosisäännön maksu 12 € Alinajäsenmaksu 180 €
Liittymisen myös nettissä: www.helsingin-etelapohjalaiset.fi

**Tammisunnuntain kirkko
Espoossa 30.1.2011**

Alttaripalveluksen suorittivat kirkkoherra Hannu Mäkelä, Terttu Savola, pastori Reetta Ikonen ja Katri Grönroos. Kirkonmenoja juhlisti laululla Henrik Lamberg. Hän esiintyi myös kirkkokahvilla saurakuntasalissa.

Säestäjänä kanttori Anna-Liisa Haunio.

Isenäisyyspäivän juhla 6.12.2010

Suomen lippu saapui saliin Tarmo Ojaluoman kantamana. Antero Tala juonsi jämerään tapaansa juhlan.

Juhlapuheen piti lippueamiraali Erkki Uitti Rajavartiolaitoksesta.

Säestyksistä vastasi Tommi Niskala. Laulua esitti sopraano Tiina-Maija Koskela. Opiskelijanuorten tervehdyksen esitti Hanna Kasari Etelä-Pohjalaisesta Osakunnasta. Eteläpohjanmaan Poliisilaulajat ja Kampraattikuoro Ilmajoelta

Ellei vastaanottajaa tavoiteta, pyydetään palauttamaan osoitteella: Kirsti Kymäläinen, Viirintie 8, 01800 Klaukkala.

Plari

Plarin julkaisija:
Helsingin Eteläpohjalaiset ry

Päätoimittaja:
Terttu Savola
Elsankuja 2 B, 02230 Espoo
puh./koti (09) 803 4668
gsm 050-529 1171
terttu.savola@kolumbus.fi

Toimitussihteeri:
Sabrina Norlamo
sabrina.norlamo@suomi24.fi

Toimitusneuvosto:
Terttu Savola
Tarmo Ojala
Antero Tala
Ritva Viitamäki

Paino: Painomerkki Oy, Helsinki
Painosmäärä: 1 300 kpl
Taitto: Kirsi Pääskylvuori

ISSN 0789-8061

Mediakortti 2011

Formaatti: A4

**Ilmoitushinnat:
värillisenä**

1/1 s.	650 €
1/2 s.	400 €
1/4 s.	250 €
1/8 s.	150 €

mustavalkoisena

1/1 s.	450 €
1/2 s.	250 €
1/4 s.	150 €
1/8 s.	100 €

Ilmestyy vuonna 2011:
vko 13, 21, 45 ja 51.

Ilmoitusten viim. jättöpäivä:
n:o 2 30.4.2011

Julkaisija varaa itselleen oikeuden
ilmestymisaikojen muutoksiin.

Plari on Aikakauslehtien Liitto ry:n jäsen

Liityn jäseneksi Helsingin Eteläpohjalaisiin

Nimi: _____

Osoite: _____

Sähköposti: _____

Syntymäaika: _____

Syntymäpaikka: _____

Päivämäärä ja allekirjoitus: ____/____ ____

Lähetä liittymislomake osoitteella:
Kirsti Kymäläinen, Viirintie 8, 01800 Klaukkala.

Liittymisen jälkeen saat viitteellisen pankkisiirtolomakkeen.
Vuosijäsenmaksu 12 €
Ainaisjäsenmaksu 180 €

Liittyminen myös netissä: www.helsinginetaelapohjalaiset.fi

Helsingin Eteläpohjalaiset ry:n hallitus

Kimmo Hissa
puheenjohtaja
Vaniljakuja 1 b A 6, 00990 Helsinki
puh. 040 5448492
kimmo.hissa@pp.inet.fi

Antero Tala
varapuheenjohtaja
ilmoituspäällikkö
Oravanpolku 2 C, 02270 Espoo
puh. 09-8881705, 0400 866002
antero.tala@ayt.fi
antero.tala@kolumbus.fi

Terttu Savola
päätoimittaja, tiedotuspäällikkö
Elsankuja 2 B 9, 02230 Espoo
puh. 09-8034668, 050 5291171
terttu.savola@kolumbus.fi

Ritva Turunen
Lehdokkipolku 6 C 20,
00930 Helsinki
puh. 040 7510358
ritunen@gmail.com

Sirkka-Liisa Mattila emäntä
Lavettitie 12 A, 00430 Helsinki
puh. 040 8449445

Henrik Lamberg
Toivolantie 4 D 2
01800 Klaukkala
puh. 0400 418869
henkkala@gmail.com

Tarmo Ojala
Helsingintie 2 E 29
02700 Kauniainen
puh. k. 09-5053039, 040-5553303
tarmo.ojala@gmail.com

Vilho Korkeamäki
Järvensivunkuja 7 B, 04300 Tuusula
puh. 09-25844447, 040 545 8022
vilho.korkeamaki@kolumbus.fi

Heikki Nurmi
Kasteholmantie 1 A, 00900 Helsinki
puh. 050 3296314
heikki.nurmi@welho.com

Elle Mäkinen varaemäntä
Kahisevanmäki 3 D, 02170 Espoo
puh. 09-595641, 040 7013364
elle.makinen@kolumbus.fi

Ritva Viitamäki
Untamontie 15 E 38, 00610 Helsinki
puh. k. 7244418, 040 9118568
ritva.viitamaki@suomi24.fi

Jaakko Ojala
Rantakartanontie 4H 106,
00910 Helsinki
puh. 0400 497633
jaska.ojala@kolumbus.fi

Tapani Salomaa
Länsitie 8, 02160 Espoo
puh. 0400 442779
tapani.salomaa@musette.inet.fi

Osoitteenmuutokset

Kirsti Kymäläinen, Viirintie 8, 01800 Klaukkala.
Puh. 09 586 4731, 0400-774 782, kirsti.kymalainen@kolumbus.fi

Plari 2/2011 ilmestyy viikolla 21. Aineisto 30.4.mennessä.

Plari

Päätoimittaja Terttu Savola
Elsankuja 2 B, 02230 Espoo
puh./koti (09) 803 4668
gsm 050-529 1171
terttu.savola@kolumbus.fi

www.helsinginetaelapohjalaiset.fi

Hallituksen nimittämät toimihenkilöt

Tapani Tammela, isäntä
Mustarousku 14, 02730 Espoo
puh. 040 5282606

EPO:n edustaja
Heidi Hemminki
Rautalammintie 3B 703, 00550 Helsinki
heidi.hemminki@helsinki.fi

EPO:n varaedustaja
Iida Koivumäki
Rautalammintie 3B 805, 00550 Helsinki
iida.koivumaki@helsinki.fi

Sabrina Norlamo
Plarin toimitussihteeri
sabrina.norlamo@suomi24.fi

Raija Kallio
rahastonhoitaja
Ryytikuja 5 D 30, 00840 Helsinki
puh. 040 7180410
raija.kallio@futurecad.fi

Kirsti Kymäläinen
Jäsenrekisteri
Viirintie 8,
01800 KLAUKKALA
puh. 09-5864731, 0400-774782
kirsti.kymalainen@kolumbus.fi